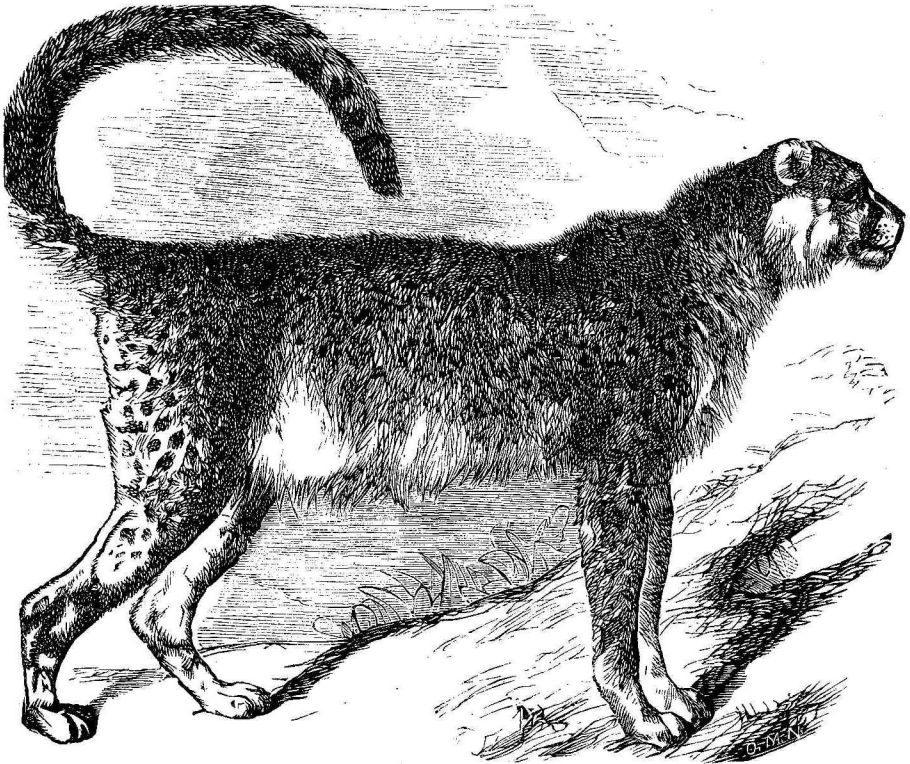

Πάνθηρ ὁ θηρευτής.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ εἰδὸς τι πάνθηρος, εὐρισκόμενον ἐν Ἀφρικῇ καὶ Ἀσίᾳ, καὶ ὀνομαζόμενον Τσῆτα, ἡ θηρευτὴς Πάνθηρ. διότι εἶναι ὁ κυνηγὸς τῶν θηρίων, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τῶν Μογγόλων Αὐτοκρατόρων ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων, καὶ σήμερον χρησιμοποιεῖται ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν Περσίαν καὶ Ἰνδιάν. Εἶναι λίαν νοητικὸν ζῶον καὶ δύναται νὰ διδασθῇ πολλὰ πράγματα, κατὰ τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸν χαρακτήρα ὁμοιάζει τὸν κύ-

γλίαν, Φίλιππον Δόδριτζ, ὅστις συνέγραψε πολλὰ βιβλία θεολογικὰ καὶ ἐκτὸς τούτων πολλοὺς ὥραίους ὕμνους, πρὸς χρῆσιν ἐκκλησιῶν καὶ οἰκογενειῶν. Ὁ εὐσεβὴς οὗτος ἄνθρωπος, παιδιόθεν ἐγνώριζε τὰς Γραφάς, διδασχθεὶς αὐτάς ὡς ὁ Τιμόθεος ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς του μητρὸς, διότι ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν ὅταν ἦτο νήπιον· οὐδέποτε δὲ ἀφῆκε τὴν καλὴν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἔμαθε νὰ βαδίῃ ἀπὸ παιδί, ὁ δὲ Θεὸς τὸν ἠλόγησε, καταστήσας αὐτὸν τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Πάνθηρ ὁ θηρευτής.

να, ἐν ᾧ τὸ χρώμα του, αἱ ἰσχυραὶ του σιαγόνες, οἱ δέξτερες του ὀδόντες καὶ ἐν γένει ἡ εὐκαμψία τῶν μελῶν του δεικνύουν ὅτι μετέχει τῆς φύσεως τῶν γαλῶν. Πράγματι δὲ εἶναι ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν δύο τούτων γενῶν, καὶ ἔνεκα τούτου ὁ μέγας γάλλος φυσιοδίφης Κυβιέρος τὸν ὠνόμασε «κυ ν ι κ ῆ ν γ α λ ῆ ν». Τίθασσέεται δὲ εὐκάλως καὶ γίνεται ὥραϊον οἰκιστὴν ζῶον, καὶ παίζει μετὰ τὰ παιδιά, μ ο υ ρ μ ο υ ρ ῖ ζ ω ν ὡς ἡ γαλῆ ὅταν θωπεύηται.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΔΟΔΡΙΤΖ.

Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν παριστᾷ ἓνα τῶν εὐσεβεστάτων ἀνδρῶν καὶ διασημοτάτων ἱεροκηρύκων τῆς Ἀγ-

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου μαρτυρεῖ περὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ, λέγει ὁ λόγος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου φύλλον)

«Ξεύρω ᾿γά,» ἀπεκρίθη ὁ ἄθλιος γελῶν, «θὰ τὸν φάγουν ὅμως ἄνθρωποι τῆς Ἰταπαντῆς. Τὸν σημαδεύω διὰ νὰ τὸν ἀφῇσω νὰ βόσκη ἔξω μετὰ τὸν ἄλλον. Ἐλα, τραβήξου μικρέ· δὲν ἔχεις δουλειὰ ἐδῶ.»

Ὁ Βέρτος ἐστήριξε τοὺς μικροὺς του πόδας καὶ συνέσφιγγε τοὺς γρόνθους του.

«Δὲν θὰ σὲ ἀφῇσω νὰ μεταχειρισθῇς ἐν ταλαί-

πῶρον ζῆρον τόσον σκληρῶς·» εἶπε γινόμενος κάτω-
χρος «Δὲν θὰ σοὶ τὸ ἐπιτρέψω!»

Ὁ ἄνθρωπος συνωφρυνώθη καὶ ὁμῶς ἐγέλασεν ἐν
ταυτῷ.

«Ἐχεις σκοπὸν νὰ μὲ δεῖρῃς, μικρὲ μου;»

Ὁ Βέρτος ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ ταλαιπώρου χοί-
ρου, ὅστις ἐκλαυθμύριζεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοῦ καύσου
νος τοῦ πυρός.

«Πρέπει νὰ μὲ φονεύσῃς πρὶν ἐγγίσης τὸν χοῖρον.»

ὀργήν του ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ. «Ἐσὺ ἀλήθεια δὲν ἔχεις
ἀνάγκη!»

«Δὲν ἐξούρω τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρ-
τος· «Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ὅμως νὰ βλάψῃς τὸν χοῖρον.»

«Τί,» ἀνέκραξεν ὁ ἀνὴρ ἔξω φρενῶν σχεδόν. «Θὰ
σὲ καύσω χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν γονατίσῃς ἐδῶ νὰ μοῦ
ζητήσῃς συγχώρησιν.»

«Δὲν θὰ τὸ κάμω.»

«Δὲν θὰ μοῦ πάρῃς συγχώρησιν διὰ ἐκεῖνα τὰ ὁ.

Ὁ δόκτωρ Δόδριτζ.

εἶπεν ὁ Βέρτος. «Εἶσαι ἄνθρωπος σκληρός.»

Ὁ ἀνὴρ ὠργίσθη.

«Νὰ σοῦ πῶ μικρὲ, κύτταξε καλὰ νὰ μὴ φάγῃς
τὸ σιδηρὸν ἐσὺ. Τραβήξου ἂν δὲν θέλῃς νὰ δοκιμά-
σῃς κατὰ τι ζεστό ζεστό.»

Ὁ Βέρτος ἠλιγγίασεν, ἀλλ' οὔτε ἐπτοήθη οὔτε ὑπε-
χώρησε.

«Προτιμῶ νὰ τὸ κάμῃς εἰς ἐμὲ παρὰ εἰς τὸ δυστυ-
χὲς τοῦτο ζῆον.» ἀπεκρίθη

«Ἄκου τον! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος, λησμονήσας τὴν

ποῖα μοῦ εἶπες;»

«Ὅχι· εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βέρτου ἔκλεισαν· ἠλιγγίασε, πι-
στεύων ὅτι τὴν ἐπομένῃν στιγμὴν ἤθελεν αἰσθανθῇ
τὸν πεπυρακτωμένον καὶ σίζοντα σιδηρον. Οὐδόλως
ὁμῶς ἐνέδωκεν.

Ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου κατέπεσεν.

«Ἐσὺ μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶσαι παλληκάρη!» εἶπεν.

«Ἐνοια σου παιδί μου, σὲ ἀστείευόμην. Πρὸς χάριν
σου ὁμῶς ἐπειδὴ εἶσαι τόσον γενναῖος θὰ τὸν ἀφήσω

τὸν χοῖρον χωρὶς νὰ τὸν σημαδεύσω. Εἶσαι ὅμως καὶ ἀνόητον πλάσμα, ἐκτὸς ἂν ἦσαι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βέρτου ἐπλήσθησαν δακρύων. Ἐξέτεινε μεγαλοπρεπῶς τὴν χεῖρά του, καθὼς ἐσυνείθιζε νὰ πράττῃ ἐν Ἀβιλιώνῃ, ἵνα τὴν ἀσπασθῇ ὁ ἀνὴρ. Ὁ μέγας καὶ μελαγχροινὸς ἀνὴρ συνέσφιγγεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς μεγάλης του μελαίνης χειρός.

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν,» ἐμορμόρισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, «σὺν ἐσένα ποτὲ δὲν εἶδα ἄλλον!»

«Καὶ δὲν θὰ σημαδεύσης χοίρους πλέον ποτὲ, ποτέ;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος, προσηλώνων ἐπ' αὐτὸν τοὺς μεγάλους καὶ σοβαροὺς τοῦ ὀφθαλμοῦς μὲ βλέμμα ἐταστικόν.

«Ποτὲ δὲν σημαδεύω πλέον ἐτοῦτον,» ἀπεκρίθη χαμογελῶν μετὰ τινος αἰσχύνῃς ὁ ἀνὴρ — Νὰ σὲ χαρῶ ἀφέντη μου, ἐσὺ εἶσαι ὁ πρῶτος ὅπου μὲ καταφέρνεις νὰ ὑποσχεθῶ καὶ τόσον ἀκόμη.»

«Ναὶ ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς» εἶπεν ὁ Βέρτος σοβαρῶς «εἶναι κακὴ πράξις καὶ ὁ Θεὸς ὀργίζεται» ἐσὺ τόσον μέγας καὶ δυνατὸς νὰ τυραννήσῃς ἐν δυστυχῆς ζωῶν τὸ ὅποιον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸν του.»

«Πῶς ὀνομάζεις ἀφέντη μου μικρέ;» ἠρώτησε ταπεινῶς ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ.

«Μὲ ὀνομάζουν Ἀβιλιώνην.»

Ἀβιλιώνη; Τότε λοιπὸν θὰ λέγω Ἀβιλιώνη! εἰς τὴν προσευχὴν μου κάθε Κυριακὴν εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.» εἶπεν ὁ ἀνὴρ μετὰ τινος συγκινήσεως, προσθέτων χαμηλῇ τῇ φωνῇ — «Ἀκοῦς ἐκεῖ τί παλληκάρη!»

«Εὐχαριστῶ πολύ.» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος ἡσύχως, τότε δὲ ὑψώσας εὐγενῶς τὸν πῖλόν του ἐξῆλθε τῆς καλύβης πρὶν ἢ ἀναλάβῃ ὁ ἀνὴρ τῆς ἐκπλήξεώς του. Ὅτε δὲ ἐστρεψε πάλιν τὸ βλέμμα ὀπίσω, εἶδε τὸν γίγαντα ἐκεῖνον ἐπιχέοντα ὕδωρ ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ τὸν χοῖρον περιφερόμενον ἔξω ἐλευθέρως.

«Πόσον ἐφοβήθην!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βέρτος. «Ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν μὲ ἔκαιεν ἐντελῶς, ποτὲ δὲν θὰ ἐνέδιδον.»

Καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι λεπτὴ τις φωνὴ ἐντὸς τοῦ ἔλεγε·

«Τὸ κάλλιστον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ ἀνδρεία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐλέους, καὶ τὰ δύο ταῦτα ὁμοῦ δύνανται νὰ θαυματουργήσωσιν ὡς μάγοι.»

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΠΡΩΙΝΟΣ ΥΜΝΟΣ

Στὴν κλίνην μου ἐπάνω
Χρυσὸν ἄγγελος ἦταν
καὶ φύλατταν τὴν νύκταν
μέξω στὸ σκότος τὸ βαθύ.

Ἡ μήτηρ μ' ἐκοιμάτο
καὶ ὅλα μου τ' ἀδέλφια
κοντὰ μου πλαγιασμένα
ψυχὴ δὲν ἦταν ξυπνητή.

Φύλακες ὅμως θεοὶ
μ' ἐπρόσεχαν ἀγρόπνως,
καὶ ὁ γλυκὺς μου ὕπνος
μ' ἄφησε μόνον τὴν αὐγὴν.

Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου
δι' ὅλα σου τὰ δῶρα,
κ' εἰς ταύτην μου τὴν ὥρα
ἀς ἦναι φύλακες αὐτοί.

Ὡστε εἴτε κοιμούμαι,
ἐργάζομαι ἢ παίζω,
εἰς σὲ πάντα ν' ἀρέσκω,
νὰ ζῶ ὡς εὐπειθὲς παιδί.

Στοῦ δρόμου μου τὸ τέλος
μακρὸν ἢ κοπιῶδες
μύρον χύσε εὐώδες
κ' εἰς νέαν φέρε με ζωὴν.

Λ.

Ὁ Ἐδδιστὸν Φάρος.

Ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Ἀγγλίας, εἰς 14 μιλίων ἀπόστασιν τοῦ μεγάλου ναυστάθμου Πλύμουθ καίτα ὕφαλος, συνιστάμενος ἀπὸ πολλοὺς βράχους τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ μόνον ἐξέχει ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἦναι καλὸς καιρὸς, ἡ θάλασσα βράζει καὶ στροφοδινεῖται περὶ πᾶν βράχων τούτων, ἐν καιρῷ δὲ τρικυμίας τὰ κύματα συντρίβονται ἀγρίως ἐπ' αὐτῶν καὶ πετοῦν ὑψηλὰ τοὺς ἀφρούς των, ἀλοῖμονον δὲ εἰς τὰ κακόμοιρα πλοῖα, ὅσα τυχὸν εὐρεθῶν ἐκεῖ πλησίον. Ὁ φοβερὸς οὗτος ὕφαλος ὀνομάζεται Ἐδδιστὸν, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἦτο τὸ πλέον ἐπικίνδυνον σημεῖον τῆς θαλάσσης εἰς τὰ καταπλέοντα ἐκεῖσε πλοῖα, ἐξ ὧν τὰ μὲν προσεκρούοντο ἐκεῖ καὶ ἐχάνοντο, τὰ δὲ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον τοῦτον ἄφινον τόσον πολὺ τὸν ἴσιον δρόμον των, ὥστε ἐναυάγον ἐπὶ τῶν βράχων τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας. Τὸ κακὸν ἠῤῥεανεν ὁλονὲν καὶ καθίστατο ἀνυπόφορον, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Πρὸ 200 περίπου ἐτῶν, ἐμπορὸς τις τοῦ Λονδίνου, Οὐίνστάνλεϋ ὀνομαζόμενος, ὅστις εἶχε χάσει δύο ἢ τρία πλοῖα ἐπὶ τοῦ ὕφαλου ἐκεῖνου, ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ φάρον αὐτοῦ, ὥστε βλέποντες οἱ ναῦται ἀπὸ μακρὰν τὸ φῶς του νὰ ἀποφεύγουν τὸν κίνδυνον. Μὲ πολλὴν ὅμως δυσκολίαν κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὴν ἀρ-